

IV. Holland

Ved fastsættelsen af de hollandske statsindtægter fra *naturgassen* må man skelne mellem Groningen-koncessionen og betingelserne for de øvrige felter.

“Government take” af udbyttet fra Groningen-feltet omfatter følgende dele:

- 1) Royalties.
- 2) Udbytte fra 85–15 og 95–5 ordningen (merudbytte).
- 3) Selskabsskat.
- 4) Udbytte ved Statsmineselskabets deltagelse i Groningen Kompagniets nettoudbytte (70–30 ordning).

Groningen Kompagniet er sammensat af Statsmineselskabet (40 pct.) og det Hollandske Jordoliekompagni (60 pct.).

Ad 1)

Royalties udgør 10 pct. af nettoudbyttet.

Ad 2)

De indenlandske gaspriser i Holland består af to priser: en pris for almindelige forbrugere og en anden, noget lavere pris, for visse grupper af større forbrugere som f. eks. gartnerier, producenter af kvælstof o. lign. Der anvendes referencepriser som udgangspunkt for prisfastsættelsen. Referencepriserne for de senere år følger af pristallet for familieforbruget eller oliepristallet. Som pristalsfaktor anvendes det laveste af de to. Merudbytteordningen består af tre komponenter:

- a) 70 pct. af den laveste referencepris
- b) 85 pct. af differencen mellem de to referencepriser
- c) 95 pct. af differencen mellem den højeste referencepris og den afvejede gennemsnitlige reelle salgspris.

Ad 3)

Driftsudbyttet beskattes med 48 pct. selskabsskat efter fradrag af royalties og afskrivelige merindtægter.

Ad 4)

Efter betaling af skatten går 40 pct. af udbyttet til Statsmineselskabet. Af de resterende 60 pct. af udbyttet, der går til det Hollandske Jordoliekompagni, opkræves igen 48 pct. selskabsskat. Som saldoresultat går således ca. 70 pct. af overskuddet til staten, og 30 pct. til

de private selskaber, jfr. udtrykket 70–30 pct. ordningen ovenfor.

For så vidt angår de øvrige koncessioner på land med statsdeltagelse finder i princippet kun punkterne 1 og 4 anvendelse.

Ved eftersøgning af *olie og naturgas i Nordsøen* skal indehaveren af tilladelsen betale en bonus på HFL. 2000 pr. km² til staten ved tilladelsens ikrafttræden. Dette beløb pristalsreguleres.

Eftersøgningstilladelsernes varighed er 10 år. Halvdelen af det af tilladelsen omfattede område tilbagegives efter 6 år.

Der skal ligeledes betales et grundbeløb for den overfladeret, der er omfattet af eftersøgningstilladelsen. Beløbene som er pristalreguleret, er som følger:

HFL. 200 pr. kvadratkilometer for hvert af de første 6 år.

HFL. 350 pr. kvadratkilometer for hvert af de følgende 3 år.

HFL. 600 pr. kvadratkilometer for hvert derpå følgende år.

Det beløb, som indehaveren af tilladelsen i løbet af de første 6 år minimum skal anvende på undersøgelser er fastsat til HFL. 6 mill. I løbet af de følgende 3 år skal der mindst anvendes HFL. 8 mill., medens der ikke er nogen benyttelsespligt i det følgende år.

Grundbeløbet for beregningen af den årlige overfladeret, der er omfattet af udvindingstilladelsen, er HFL 600 pr. km².

Indehaveren af tilladelsen er ved indvinding af olie forpligtet til at betale en årlig afgift af produktionsværdien efter en glidende skala, hvorefter der skal betales 15 pct. for en årlig produktion på over 10 mill. m³ olie.

Også for naturgas skal der betales en afgift efter en glidende skala. For en årsproduktion på mere end 10 mia m³ er afgiften 15 pct.

Staten kan deltage i alle projekter med 50 pct. Koncessionshaverne skal årligt betale et beløb på 70 pct. af saldofortjenesten. Reglerne for udregning af denne er opstillet således, at virksomheder med lave omkostninger bliver hårdere belastet ved opkrævningen af en andel i fortjenesten end de virksomheder, der har høje produktionsomkostninger.

Storbritannien

Den samlede statsandel af nettoindtægterne af produktion af olie og gas under kon-